

פרשת ויקרא
תשפ"ה
גיליון 256

אֵלעֶבְטִיגָּעָר שַׁבָּת

פְּנִיִּי פְּרִשָּׁה

"וַיִּקְרָא אֱלֹהִים מֵשֶׁה" (א. א.)
בדברי רשיי "וַיִּקְרָא" עם א' זעירא לשון חיבת.
ובאותות העולם כתוב: "וַיִּקְרָא" לא א'.
ואפ"ל ע"פ המובה (הקדמת תיקוני זהורה, ליקויים:
ו) : **"לִילְתָּא דָמָן בְּלָא אַלְפִי"**, והרי רק עם ישראל נקראים:
"אֲדָם". **"אֲתָּם קְרוּיִים אֲדָם"**. לכן אצל אומות העולם
כתבו: **"וַיִּקְרָא לְלָא א'**. שחרר אצלם א', של **"אֲדָם"**.
כן אפ"ל, זוזה: **"וַיִּקְרָא"** לשון חיבת.
זה מה מלמדנו, שאם רוצחים חיבת תורה יש להתחיל
תמיד בהתחדשות, הרומות על אותן א', שהוא ראשית
והתחלה, וכדברי חז"ל **שִׁבְכֵל יּוֹם יְהִי בְּעִינֵיכֶם**!
כן אפ"ל, שתוספת אחרות: א' שנאמרה בלשון חיבת
למשה, רמזו **"שְׁנוּתוֹן** של משה רבינו. **אלְיָהו'**
בגמatriה: **מְאָה וָאָחֶד עַשְׂרֵה**, ועוד המילוי של
האותיות: **"אַיָּלְפִי", לִמְיָד פִּי**, ועם הכלל, גמatriה
מְאָה וָעָשָׂרִים כמנין **שְׁנוּתוֹן** של משה רבינו.

"וַיִּקְרָא אֱלֹהִים מֵשֶׁה" (א. א.)
ע"פ דברי הידג'ל מהנה אפראים. בkowskiinit הזוהר,
שבריאת האור כתוב: "וַיִּקְרָא" שכורב בחושך, כתוב ר' אלוקים לאור וס",
ובבריאת הירוחן, כתוב: "קָרָא", يولחש קרא ליליה.
ובתורתו: **שָׁאוֹר זוֹ טָב, וְאַנְיָט אָלָת תּוֹרָה**. ולכן
בריאת האור מוניבת - **"וַיִּקְרָא"** עם אותן א' י' י'
ו תורה, מוניבת - **"וַיִּקְרָא"** שכורב בחושך, שמורה על:
"שְׁנִי לְחוֹתַה הַבּוֹרִת" שהיה: "ארבן ווחבן ו' ו' י'
דבורות. גם אצל משה רבינו כתוב: **וַתַּרְא אֶתְנוּ כִּי טָב**
הוא". ומפרשיש שנטמא לאב הבית אורה. וזה ויקרא אל
משה שאלץ משה שהוא בריחנית: **וַתָּרָה** יש לומר:
ויקרא ב- י' י' ע"כ.

ואפ"ל בדבוריו: **אֵל מִשְׁהִי**, סופי תיבות - ליוות
הברית. ור' ר' איל מישהי - א' קבלת התורה מ-
אלוקינו יתברך, ב- מ' יומ. רמז על התורה, דלקת
כתבו **"וַיִּקְרָא"** כדרכיו.

"וַיִּקְרָא אֱלֹהִים מֵשֶׁה" (א. א.)
ויקרא, עם א' זעירא, להראות חיבתו של משה
(רש"י). ואפ"ל, **וַיִּקְרָא** בגמטריא: **שְׁלוֹשׁ מְאוֹת וָשֶׁבַע עָשָׂרָה**, כנגד: **"שְׁשִׁי עַלְמּוֹת שְׁעִידָה הקב"ה להנחיל**
כל צדיק (מ"ת ל'יא, ועוד). ועוד **"שְׁבָעָה חֻפּוֹת**
שעתיד הקב"ה לצדיקים לעתיד לבא" (ב"ב ע"ה). זה
ב ר"מ"ח), וזה, חיבתו - מה שמנחיל לצדיקים.
ואפשר להסביר עוד על מספר שבע, בתוספת על
מספר **'שְׁשִׁי'** למס' **וַיִּקְרָא**. בהקדם ע"פ דברי
הזוהר ה'ק' (ויחי רלייט) שמקשה על א' זעירא, ובין
תירוץיו, שכאנו לא היה בשלימות, מכיוון שהה
במשכו - שההיה בחוץ הארץ, ולא בארץ ישראל.

האלת השבָּת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא

קרבן מנחה שלגנו

רק עם זה האיכר אחזר לבית המלך
 ונק נ שא רביינו את משלו: מלך יצא יהוד ציד
 ולשם כך החליף את בגדי מלכוון בגדים פשוטים
 שלא פירשו. ולפתע; רעים, ברקים וגשמי גשם נתקלים
 על פיה הארץ. ומאיימת סערה זו כלם התפזר ללא המלך.
 המלך, תועה בעבותות העיר החוזק, עד שהבוחן
 באירוע מרוחק. רץ הוא כולם רועד מקור ורטוב מגשימים
 בעבר הבקתה העלובה בקצתה העיר.

לאחר נקירות קלות, פותח האיכר את דלתות ביתו,
 מרחו בו ביבתו, מסיק את התנור, ונס נתן לו בגדים
 חמימים. ומוציא לפניו אורה דשנה – מפה שברשותו,
 לסייע לבבו. סעודה אשר נעמה לחכו בסעודת מלכים.
 בסיטום ארוחתו הציע לו את מיטתו על המזרון הפושא
 שבבתיו, נעים וחוכם היה לו בשות ישרים זו.
 כעבור זמן מה, מתడפקים משרתי המלך על דלת
 האיכר, בשאלות: **"שְׁמָא מְצַוֵּי פָה מְלָכִינו?** רמז האיכר
 על החלק היישן במנוחה ושלווה.

כן, זור מלכנו הרם, הכריוו בגאנו: **"אַדְוָנוּ הַמֶּלֶךְ!**
 באנו להזכיר את מלכנו לארמון המלוכה! א'ך המלך!
 בתשובתו: **עַמְּכָם**, לא אשוב לארכמוני, שוב אשוב, רק עמו
 זה האיכר שהעניק והשתדל עבורי בכל נפשו, רק עמו
 אחזור...

עם אוטם יהודים אשר נתנים את אשר להם,
 הפשיטות והתמיות של עבדותם הובעת מלבים ונפשם,
 עמים יחוור המלך לבית מלכוון, אלו יכתרו את מלך
 המשיח – סיים רביינו את משלו.

חשיבות הו, איך זה שנותן מלך את כל ללבו וחופזו
 חשובה היא הקרבן מנהה, קרבנו של עני, שהוא כמרקיב
 מעד מעד, גם לשם מגיע התיקון והעזה הנזכרת עז
 בחיקת קרבן עני, שהוא בחרינת אחד המרבה והאחד
 המכמייט...שבאהו צבואה התינת התעוררות כל הוא, בכל
 נקודה ונכח טובה יכולין לשב לה' ותברך, רך שוריגיל
 עצמו להתפלל ולפרש שיחותו לפניו ולבפני ה' ישפיך שיחוי.
 תפלה לעני כי יעטוף ולפנוי ה' ישפיך שיחוי. שיטפוך
 שיחו כמו השופך מים, אפיקלו אם נדמה לו שהוא בלי
 של כל בליך כוונה הראו, אף על פי כי כן את כל אשר עם
 לבבו ישפוך שיחו לפניו ותברך בחרינת: **"שְׁפָכִי כִּמִּים**
 בך נכח פני ה'. וזה יקר מאד בעני ה' ותברך.

היגיינה בעצמה היא בבחינות קרבנות
 וכך הם דברי רבינו בשיחות הר"ץ (יב'): ALSO
 הרוכים להיות אנשים כשרים ולהיכנס בעבודת ה', ויש
 להם בלבולים ודולמים מוגננות גדלות, שאנו יכולים
 לתת עצה לנפשם, וכל מה שרווצים לעשות בעבודת ה'
 קשה להם לעשות כראוי. אמר רבינו על – **כך :**

"דע זהה בעצמו שהם מתיגניים ולஹוטים לעשות איזה
 עבודה, או לקדש עצמו באיזה קדושה, אף על פי
 שאינם יכולים למגור כראוי. זה בעצמו שהם
 מתיגניים ולהוטים אחר זה, והוא בבחינת קרבנות,
 בבחינת (תהלים מ"ד כל): **"כִּי עַלְקָרְנוּ כָּל הַיּוֹם**
 נחשבנו כצאן טבחה".

ואיתא בתיקונים (תיקויז כת): **שזה בבחינת תפילה**,
 שהיא בבחינת קרבנות... ואפ"ל אם זוכה בבחינת תפילה
 כראוי, אף על פי כן ה' היעה בעצמה שמייגע עצמו בכל
 כוחו ומוסר נפשו להתפלל כראוי, זה בעצמו הוא
 בבחינת קרבנות...

כמו כן, בכל העבודות והקדושים שאדם רוצה
 לקדש עצמו, אף על פי שאינו זוכה לכך ורק דש
 עצמו כראוי, אף על פי כן ה' היעה בעצמה והיסורין
 והבלבולים שיש לו מזה, מחמת שרוצה וחוץ לקדש
 עצמו, רק שאין מניחין אותו, זה בעצמו הוא בבחינת
 קרבנות".

שירת הפרשה

גדול הוא קרבן עני בקדשו א'ת מנהה בקדשו
 עני זה מקדיב א'ת כל מהותו לשביכה.

בטול וקדבזה זו – היא בעצם מצות התשובה
 שזאות מעלה הקרבן המשיג א'ת יעודה.

וזאת נלמד א'נו מזאת הכהנה
 רחמןא לבא בעי – הפהששה התשובה.

גם אם מיעט הוי זאת המקדבזה
 לירית ייחום עולה למעלה והנפש מתנתקה.

המְשִׁיד פָּנִי פֶּרְשָׁה

וכו מתרץ הזוהר עוד; משל מלך שישוב על כסא מלכותו, וכתר מלכות לעלי, הוא נקרא אז: 'מלך עליון'. וכシירוד עברדיו נקרא 'מלך זוטא'. כך, כל זמו שהקדוש ברוך הוא מלך לעילא על כולא, נקרא מלך. וכシירוד ממדורי העליונים למטה, הוא גם נקרא מלך, אך לא בדרגת העלונה במקודם. לכן כתוב: א' עירא. ע"כ.

ואפ"ל בדרכו הזוהר, על תוספת מספר: שבע אצל משה רבינו, שרמו עניין התתחזקות גם בעת ירידת; שהמשכן היה בחו"ל הארץ, והשקב"ה כביכול ירד מלעילא לעולמינו. וזה שבע, ע"ד הפסוק: 'שבע יפל צדיק וקט'. וכמובא בדבריו הזוהר. ולמעשה, יש כאן חיזוק גדול, שלל אף שהיה ירידת במשכן, שהיה בחו"ל. והשקב"ה כביכול ירד לעולמו הרמז בתיבת יקריא', נקרא משה עם: א' עירא, בלשון חיבת.

"אדם כי קיריב מכם" (א.ב.)

בספרונו מפרש: 'כי קיריב מכם', בו יודיע דברים בהכנה, על דרך נשלמה פרים שפטינו". וכאמורו: 'יבח אלוקים רוח נשברה', כי אין חפץ בכיסים המקריבים בלתי הכנעה קודמת". ואפ"ל בדבריו, 'מכם' אותיות: 'מי'ך' ע"ד הכתוב: כי יומך אחיך', שומר לב שבר בעת הקרבן והוידי. ובשיחות ר"ר" (מ"א): שבעת התתחזקות והוידי דברים יש לאדם להיות לב נשר, וזה כאן 'הלב נשבר' בוידי.

כן אפ"ל, 'מכם' גמטריא מאה. וכבר אמרו חז"ל על המאה ברבות' (מנחות מג'): 'אל תקראי מה אלה מאה'. והמברך מהא ברבות' באלו הקרבן כל הקרבנות (בעל הרוחה). וזה 'מכם' – 'מאה ברבות' – שיטוקים כנגד הקרבנות.

"יעזר תמים קיריבנו" (א.ב.)

זכר הוא החשפה. מי שמשפיע לאחרים וביתור המלמדים תורה לתלמידים. 'תמים קיריבנו', שיש להם להקפיד למד ללא טויות. בדברי המשנה באבות (פרק א): 'חכמים הזהרו דבריכם'. ודברי חז"ל (ב' ב' כ"א). על בב דמי מהנדסה אמר: שיש להשיב מלמד תינוקות שמדוייקים, מושם: 'שבשתא כיון דעת עלי' – שיטוקים שנכנסים בימי הקטנות יכולים להשאר תמיד (פרשיש).

וכן בדברי רבינו (ליקו"מ מ"ז ב) שיטוקים זהירות גודלה ביותר

שאותרים דברי תורה, שכל אחד ישמע מה שהוא צריך לו.

"אל פתח אהל מעדר קיריב אותו לרצונו לפני ה" (א.ד.)

גס לאלו אשר עומדים בפתח, ולא נכנסו לשער הקדשה, יש להם

להתחזק ברצונות טובים, וזומשו של כתוב: ' Kiribno לרצונו לפני ה',

שיטקרכו דרך הרצונות. וכבר מובה מאגד מעתות הרצונות הטובים.

"או נפש כי תשבע לבטה בשפטים להרע או להטיב לכל אשר יbeta האדים בשבעה, ונעלם ממןנו" (ה.ד)

יש לדיק שקדדים להרעד לפני הטעיב, הרי לעולם יש להקדדים את הטוט? ואפ"ל ש מכיוון שمدבר כאן על היזכרות של האדים (לבטה בשפטים) הוא ע"ד הפסוק: 'מות וחיים ביד לשוו' (משלוי י"ח) שמקדמים את המותם לפני החייהם. וכדברי הכתוב: 'שור מושע ועשה טוב'.

ולמענה: בדיבור האדים, תלו: 'להרע או להטיב', וכמובא (ליקו"מ ל"ד) שהדיבור הם כל השפע, ולפי דיבוריון גם נשפעים השפע לאדם. ואפשר להושrif ע"פ דברי המדרש (ילקוט שמעוני ויקר י"ד): 'מות וחיים ביד לשון, הכל תלוי בלשון. זהה – לחיים. נתחיב – מוות'. עסק בתורה בלשונו זהה לחייהם, שהتورה עץ חיים, שנאמר עץ חיים היא למחזקים בה'. וזהו: 'להרע או להטיב' התלוי ב'ביטוי שפטים'.

הכתוב: 'כל אשר יbeta האדים בשבעה', שקיי על השבעה של התורה, שמושבעים ועמדו מחד שני, וכן הכתוב: 'נשבעתו ואקיימה לשם משפט צדק', ש"ע' קיומ השבעה בylimoth תורה, אז: 'ונעלם ממןנו' – שמתבטלת הגזירה, כדברי המדרש.

קַרְוִית רְאֵה

**הפתיחות
ונגליו הלב
בין אדם
לחברין,
מגלה את
ההן ואת
היופי הפנומי
שיש לנו!**

סיפורים מאים

סיפור פרשה במשנת רבי"ק מורה"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

חיבתו של המגיד מטרוהויז לריבינו

"ייקרא אל משה" (ויקרא א) ר"ש"י: קרייה לשון חיבת.

חיבתו ומשמעותו של המגיד רבי יקוטיאל מטרוהויז לריבינו - לא ידעה גבולות, ופעם כשנראה לו שבינו לבין פמי לא תסתתר פמי, פה אלו ואלו לא: מושתתיה מכל העלים, ומפני בודאי! אכן מפני די גאנצע וועלט, פון מיר ווועט אוון אוון אידיז; אחר אהאלט זיך פון פון די גאנצע וועלט, פון מיר ווועט אוון אוון אידיז; מישיט מיר, מי יאגעט מיך, כי שאסוי זאליך שיר מאץ ישראל נסע ביבתו דרכו קאנבלאד, לריבינו לא צחיה להיכנס לתוכה העיר, והודיע לאח מאנשי המגיד שילחץ לו בסוד שהוא שווה בכפר הסמוך לכאנ חמץ פרסה, איש זה בא בבהלה גדולה והודיע את זה להמגיד. עשה הוא עדם בחוץ, ביל' כובע עליון ובל' חורה, והוא דיבר שם עם כמה אנשים. כשהמגיד שמע את הברשות נתרגם אודן ורצחה תכופה מה אודנה, אחורי שלא תקופה מה אודנה. הוא ציוו על האיש שאסור את המרכיב כדי לקבל פני לריבינו.

בימתיים החל המגיד לרוץ לקראת לריבינו, ובאחד שאיש זה הוזר זיויצא בדרך כדי לפגשו, הספיק כבר

"ונפש כי תקריב קרבן מנוחה" (ויקרא ב) ר"ש"י: "מי דרכו להתנדב מנוחה – עני, אמר הקב"ה מעלה אני עליו באילו הקריב נפשי"

על עני זה אתם מתאנחים ?!

היה זה תקופת זמן לאחר הסתקותו של לריבינו, עז רבינו נתן את העיר נמירוב, עיר הולדתו, עבר לגור בעיר ברסלב.

מיד בראשית מגרונו בברסלב' נודע לו לבני נתן, שסmock לבית הקברות, גור יהודי צדיק ותמים, ועובד חם גדול בהם: רב נחמן בן ר' יודל, עני מרוד,eschel פרנסטו היא מ"הלוויות" שהתקיימו,ascal פעם שהביאו נפטרו היה משרות את המלוויים, ותמורה עבדותו, נתנו לו כמה פרוטות שחוקות – שכר מלאכתו.

רבי נתן שמאוד העיד את רב נחמן זה, ואף היה הולך לאחר הבשbes יהודי בתורה ועובדת, תמה והקפיד על כך – שנותנים לאדם מרווחם זה – תפkid שאינו מתאים להרים מעלה. וכח התבטא מהרנן"ת: "זהה יהודי מניינים לשבת בבית הקברות?! לפעמים יכול להיות שלא היה לו מה לאכול, אויז הקושש אודר הוא יקח אצל מישוח ילד, כדי דיבר ווועט ערער" – מןطبع, אסור לו לשבת בבית הקברות". ומוהרנן"ת אכן הוציא מabit בית הקברות ואף גם תמן בו.

יש צאיין, שעני זה רב נחמן בן ר' יודל, בנוסח לנוינו הדולח, היה גם בעל חיל שהסביר לו סבר רב, וכן היה לו איש קשה – סבל הימנה רב שמו וצרות רבות.

והיה ה פעם בערב שבתי שמהרנן"ת שוחח עם תלמידיו, ותוך כדי שיחתם, נזכיר רחמים על רב נחמן זה, אמרם: "איי עלי ר' נחמן, רחמנות, מסכן, חולה עני, עם אשא רעה!"

בשmeno זה את רב נחמן ואמר: "עליו אתם מתאנחים?!" "עליו אתם גונחים!!", תוך כדי שמאור את דבריו: "הוא עני, הוא אדם חולה, שעיל דידי זה בודאי לא יהיה ר'ואה פני גונחים!" ואם להתאמא – התאנחו על זה – וocket בשמו של איזה עשיר גודל – עליו תתאנחו! הוא אוכל את סעודת צהרים,

שכב לנו, עובר עליו מה שהוא יודע, עליו תתאנחו!!!

"מן בני היונה" (ויקרא א י"ד)

היטוכי' שצUCK צ'יציק צ'יציק

תפילתו של החסיד הנודע רבינו צ'יציק היהת כאש להבה, כשעבר לפני התיבה עורה את הקחל בעניות ובבדיקות מיזוחת. וכל זאת לצד השעות הרבה שבילה במקומות הקדושים, וכן ב"שדות וביערות" הפסוקים מרוחבי ארץ ישראל שבחתובות ובשפיכות ניחוח פני ה".

שכטר לשלייט"א בו מובה ספרו שיפר הגראי' או"ר (ויל' עלי קהילת קרו נחמן ז"ל) שכטר בשם בנו הרב נחמן ז"ל.

וכך הוא עובדא דספир, כפי ספרו בלשונו: ספר ליל עצי העיר שברמג'ולות והר ימוקה". טרם פרדו השנים, סיכמו להיפש לאחר שעת התתחזקות, כשהריב שמלוא שניהרים היה לו שבילו ההר יוביל את רעהו אל מחוץ חפצם.

כעבור שעה ביקש ר' פיביל היגש עם רבינו צ'יציק, והחל לצעק בשמו: צ'יציק, צ'יציק... ואך רבינו צ'יציק עמד על פיקודו של נחמן, וקולו של ר' פיביל לא נשמע לו כלל.

רבי שמלוא אכן לא שמע, אבל היה אחר ששמע את הקול הקורא: צ'יציק, צ'יציק... היה זה צ'יציק" שמעד על אחד מוחנפין שבצעי העיר, וידעו שהקב"ה הטבע בו טבע שכאר שומע קל מדבר, חור התוכי קורא אחר הקורא.

התוכי שמע את קולו של ר' פיביל הקורא: צ'יציק, צ'יציק... ורבו שבחיפר באלה לבקש ממנה "תיקון", קרא רבינו שמלוא לעברו: "זואס קומסטו צו מיר! לוי נליך צום רעבן!!!" – "למה באת אללי רוץ היישר אל רבינו!!..." (עלון קרני או)

ט' פ' קד' מ' קד' קד' קד' קד' קד' קד' קד' קד'

קדים ! ישנה ג'קרה השונגה מאוד מאוד, שעילינו דערת צאת היטיב בתוכנו. מדה זו נקראת "התחזקות", ואשר פשמהican הואר, להיות חיקים ולא לפל בשום שן, גם אם לא הולך לנו כל פה טוב בפערלה כל פה ? מושום שטעה לו כל פה הרבה ממדת התתחזקות. ומדוע היה צדיק זה זהה גודל בפערלה כל פה ? מושום שטעה לו כל פה הרבה ממדת התתחזקות – וכך מנה הרבה צדיקים גדולים, באמרו: שצכו להגיא למדרגות – רק פי הם תפידי התקתקו – גם בשלהי

לهم קשי וקעדי, הם לא בועלו בצעני עצם, אלא התחזקו והקשיים.

ורו' בנטן סוף אמר: "מדועה הנני כמו שאנן, מושום שיש בעצמי כל ר' הרבה ממדת התתחזקות". הר' ברירים אלו הם כל פה צדוקים – שפ' כל פה בעה' ר' הרבה ממדת התתחזקות, פעה שטעה אודם מותזק, פעה שהווא איננו מצליח – אף איננו נוון לעצמו לפל, הוא מתחזק ומתחזיל פעם א'תני פעם, לבסוטו? זכה לך בצעירתה ה".

渴求的渴望：'לעילו נשמת ר' נחמן ב'ר משה הלוי ז"ל ומורת רחל בת ר' שבתי ע"ה' | לשמעית שיעורי הרוב יהודה צבי שפירא ב'קול הלשון': 03-6171111 | שולחה: 7999126 | ys0527168275@gmail.com | קבלת העולן: 052-7168275 | © כל הזכויות שמורות!